

Rez
&
záře
hvězd

T. Greenwood

Rez & záře hvězd

RUST & STARDUST.
Copyright © 2018 by T. Greenwood.
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jitka Fialová, 2020
Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-757-0 (pdf)

Rez
&
záře
hvězd

T. Greenwood

(Udělal jsem snad Dolly totéž,
co padesátiletý automechanik
Frank Lasalle jedenáctileté
Sally Hornerové v roce 1948?)

A kde jen rez a záře hvězd zbývá

Lolita, VLADIMIR NABOKOV

(překlad Pavel Dominik)

**Camden,
New Jersey
červen 1948**

SALLY

Spolužačky si ve škole založily klub, tajný klub s tajnými pravidly. Pod tmavými listy stromů za hřištěm si perorízkem, který každá ukradla svému otci, přejely po baculatém břišku palce, chvíli počkaly, a když se objevila kapka krve, přitiskly je k sobě a odpřisáhly si věrnost. Sally Hornerová je z houpačky pokradmu sledovala; za jejími botami při tom v prachu na zemi zůstávaly rýhy a řetízky ji tlačily do prstů. Z kroužku děvčat, která si lízala ty důležité rány, až jim na jazyku kovově chutnala krev, nespouštěla oči. Natahovala uši, aby zaslechla, jakou přísahu šeptem pronášejí, okouzlená jejich společenstvím. Fascinovaná.

Později při obědě na ně zírala od stolu v jídelně, kde zpravidla sedávala sama, po kouscích ujíдалa sendvič nebo stahovala zlatou vrstvičku z karamelového pudinku. Touze zjistit, jaký spolek vlastně vznikl pod červenými duby, ale neodolala, i když jí trvalo skoro deset minut, než vzala do ruky jídelní táč, došla k jejich stolu a oslovila je.

„Nebude ti vadit, když si k vám sednu?“ zeptala se tiše té, jejíž vlasy jí připomínaly bílé chmýří z plodů klejichy. Irene k ní zvedla oči a potom se zase obrátila ke kamarádce.

„Viděla jsem vás o přestávce,“ zkusila to Sally znovu, s úsměvem.

„Nevidělas nic,“ odsekla ta rudovlasá. Jmenovala se Bess.

„Viděla. Tam u stromů. Vypadalo to jako...“

„Co tady děláš, *slídíš* tu snad?“ sykla Irene. Oči měla ledově modré.

Sally zakroutila hlavou a sklopila oči k botám. To byla chyba.

„Máme klub,“ skočila jim do řeči ta třetí. Když Sally vzhlédla, dívka se na ni usmívala. Měla černé vlasy, tmavě modré oči a linii vlasů nad čelem prohnutou do V. Sally připomínala Elizabeth Taylorovou. „Tajné společenství. Složily jsme přísahu.“

Sally si vzpomněla na svou sestru Susan, která od té doby, co se s Alem vzali, žije až ve Florence. Někdy v noci se Sally vzbudí, čeká, že ji uvidí v druhé posteli, ale pak si vzpomene, že sestra u nich už nebydlí. Pak má pocit, že v jejím srdci je prázdnno jako ve vylité plechovce.

„Můžeš si sednout sem,“ pozvala ji tmavovláška a ukázala na volnou židli.

Nervózní Sally si sedla, a aby tam bylo víc místa, Irene nakvašeně a neochotně posouvala svou židli, až kovové nohy na linoleu skřípaly.

„Já jsem Vivi,“ dodala tmavovláška a natáhla se k Sally, aby jí potřásla rukou. „Jsi ve stejném ročníku jako my, ne?“

„Jasně, a už celou věčnost,“ podotkla Bess a obrátila oči k nebi. „To je ta, co se její táta u Dalyho opil a potom...“

„Chtěla bys do našeho klubu?“ skočila jí do řeči Vivi.

„To jako vážně?“ zeptala se Sally.

„Vivi,“ pronesla Irene vyčítavě, ale Vivi se na ni zamračila.

„Chci říct, že by to bylo úžasný.“ Sally se snažila, aby to neznělo příliš dychtivě. „Jestli ještě berete nové členy.“

Irene dopila brčkem mléko do dna, vstala a dala ruce v bok. Lokty jí trčely do stran. „Ale musela by dokázat, že je toho hodna. Úplně *každý* k nám nemůže.“

„Co mám udělat?“ zeptala se Sally.

„Musíš něco štípnout,“ řekla Bess.

„U Woolwortha.“ Znělo to, jako by si to Irene právě vymyslela. „Po škole.“

„Aha,“ řekla Sally a klub jí najednou už nepřipadal jako kdovíjak dobrý nápad. Co když ji chytnou? Když jednou čistě náhodou vyšla z obchodu a v ruce držela jablko, které

zapomněla zaplatit, matka ji poslala zpátky s niklákem, aby se k tomu zločinu přiznala, a pak musela týden každý večer mýt nádobí, aby si těch pět centů zasloužila.

Vivi se na ni omluvně podívala.

Bess vyštěkla: „Když chceš do klubu, musíš to udělat. Jinak na to můžeš prostě zapomenout. A přestaň za námi věčně courat.“

Sally cítila, jak ji polévá horko. Ví, že není jako tyhle holky, nemá lesklé vlasy a dokonalý úsměv. Sally nosí doma ušité šaty a boty po sestře, kdežto ony si šaty pořizují v J. C. Penney. Od nablýskaných měďáků na telefon, které, jak jim teď móda velí, nosí na mokasínech, kde je v pruhu kůže přes nárt příhodně velký podélný otvor, se odrážejí sluneční paprsky. Jsou jako slunce, pomyslela si Sally. Zářivé a jasné.

Bydlí poblíž školy v pěkných domech s tyčkovými ploty a krajkovými záclonkami. Sally málem cítí, jak u nich doma voní dušené maso a brambory s máslem, otevřenými okny slyší z rádia sladký jasný hlas Doris Dayové. Sally si představila jejich matky v zástěře a vlídné otce s příjemným hlasem. Ona naproti tomu žije jen s matkou ve zchátralém řadovém domku v Linden Street; její pravý otec, i ten nevlastní, Russell, jsou dávno pryč. Ví, co si lidé o jejím otčímovi vyprávějí, slyšela, jak se šepetem dohadují, jak to asi bylo. (Prý si na to do komory vzal provaz. Anebo to udělal brokovnicí v suterénu. Ale kdosi někde řekl *ne*, prostě se jednou večer opil jako vždycky a z Dalyho hospody se zatoulal na koleje. A právě to naneštěstí byla strašná pravda.)

Věděla, že si za jejími zády šeptají, že je jim pro smích. Sally přesto toužila někam patřit a ta děvčata si pozorně prohlížela se stejným údivem a láskou, s jakou se učila zákony vesmíru. Pokládala je za slunce a sebe viděla jako malou tichou planetu, která kolem nich obíhá. A ošklivé chování jim odpouštěla. Stejně tak člověku nezbyvá než

slunci odpouštět horko a měsíci, že vyvolává mořský příliv. Děvčata to prostě mají v povaze. Sally věděla, že si nemůžou pomoci, a kupodivu je kvůli tomu milovala tím víc.

Za pár dnů skončí školní rok. Snad kdyby byla v jejich klubu, nemusela by strávit celé léto sama, na ty dlouhé horké letní dny by se mohla těšit namísto toho, aby se jich hrozila.

„Jasně,“ řekla, přikývla a potom sebejistě vystrčila bradu, překvapena náhlou kuráží. „Udělám to. A potom budu moct být v klubu?“

„Jasně,“ řekla Irene a pokrčila rameny, ale dívala se přitom stranou. „Přijď za námi po škole.“

Když zvonek ukončil vyučování, obvykle to byl důvod k oslavě. Ale když teď Sally scházela ze schodů před školou na chodník, v žaludku se jí usadil strach. Jako by spolkla celou broskvovou pecku.

Děvčata, která si jí nikdy nevšímal, se teď nahrnula kolem ní. Najednou jich bylo šest nebo sedm a tváře jim zářily očekáváním, něčím jako přátelství. Zatímco se smála a štěbetala jako šťastní ptáčci, kteří se slétli kolem kroutícího se červa, Sally měla pocit, že se ta pecka v ní začíná rozpouštět.

Každý jiný den by byla šla do knihovny nebo celou cestu domů sama, školní brašna by se jí pohupovala u boku, boty by ji tlačily do prstů a stehna by se jí pod sukní nepříjemně třela jedno o druhé. Ale dnes sama není, není osamělá. Namísto toho ji uchvátilo veselí a vzrušení těch děvčat a neslo ji Severní sedmou ulicí k Federální. Jsou jako včely, myslela si, bzučí a každá zvlášť je docela neškodná, ovšem pohromadě hlučí a jsou nebezpečná. Cestou do supermarketu Woolworth kouzlu roje zcela propadla.

Na rohu Broadwaye a Federální se děvčata rozprchla. Některá zamířila do obchodu s laciným zbožím a přitočila se k pultu, aby si objednala kolu s třešňovou příchutí nebo

vanilkovou zmrzlinu ve sladkém šumivém nápoji. Jiná postávala na dlážděném chodníku a kopala do uvolněných kostek, než se vytratila za roh, aby si zapálila cigaretu, kterou ukradla matce. Sally si přála, aby mohla zůstat s nimi a čekat, až bude zkoušku podstupovat někdo jiný.

„Tak běž,“ řekla Irene a rázně ji postrčila ke vchodu.

Ventilátory uvnitř ji zchladily. Ztěžka polkla a šla pomalu za bufet, kde kromě Vivi a Bess nebyl nikdo, jen na konci, až u dveří, se nad miskou hrachové polévky hrbil muž, který jí připomínal jestřába. K těm dvěma se přidala Irene. Vivi na Sally vrhla letmý pohled a mrkla na ni. Znovu ji polilo horko, ale to gesto jí také dodalo odvahy.

Kousek od bufetu si všimla nabídky osiva a semen pro zahrádkáře a vzpomněla si na otčíma, který se svého času staral o miniaturní zahrádku před jejich řadovým domkem. Dovedl ze země vyčarovat tulipány, kvetly mu azalky, a jednou dokonce vypěstoval velkou cuketu. Prsty přejela po sáčcích se semínky: ředkvičky, sladká kukuřice, hrách. Jeden z nich by se mohl snadno ztratit, ne? Ale počítalo by se to, kdyby to bylo příliš snadné? Měla pocit, že ji pozvaly, aby si s nimi zahrála, ale nikdo jí nevysvětlil pravidla hry. Kovové konve, gumové holinky a zahradní rukavice.

V oddělení hraček procházela jednu řadu po druhé (vzduchovky, angličáky, panenky oblečené jako Jo z *Malých žen*). Natáhla ruku a jedné se dotkla, na chvíli si přála, aby byla její. Ale zastyděla se a prsty rychle stáhla. Proč myslí na panenky? Už je jí jedenáct.

Našla oblečení pro malé děti, kojenecké lahve, látkové pleny a slintáčky. Její sestra, Susan, bude mít brzy dítě. Sally se už nemůže dočkat, až malou neteř nebo malého synovce uvidí. Napadlo ji, jestli by tady pro ně nemohla něco najít, nějakou drobnost nebo plyšovou hračku. Ale myšlenka na sestru ji přivedla k myšlence na matku a broskvová pecka se vrátila. Její matka, s jejím smutkem a její

bolestí. Sally obvykle dbala na to, aby jí další nepřidávala. Snažila se nemyslet na to, jak tohle všechno mámu zraní.

Zavrtěla hlavou, aby tu myšlenku zahнала, rychle zamířila k uličce s kancelářskými potřebami a pozorně si prohlížela pera a tužky. Ale i to by pravděpodobně bylo příliš snadné. Ovšem když přejela rukou po tlustých růžových gumách, něco ji napadlo. Mezi vystavenými věcmi za pět centů byl sloupeček černých sešitů s mramorovým potiskem. Sešit by se později mohl hodit. Ráda píše příběhy nebo klub možná bude potřebovat zapisovatelku, která by zaznamenávala, co se na jejich setkáních dělo. Rukopis má krásný. Každý to říká.

Rychle se rozhlédla. Muž na konci bufetu právě platí jednodolarovou bankovkou a poklepáním na klobouk se loučí se servírkou. Děvčata se stále ještě chichotají a hou-pou nohama. Vivi se na Sally znovu usmála a přikývla.

Sally se pohledem hned vrátila k vystaveným sešitům, jeden vzala do ruky a palcem se dotkla hladkého povrchu. Myslela na ostří nožů, a jak ji děvčata berou mezi sebe. Na to, že jí dovolí, aby palec přitiskla na jejich, aby se krev všech smísila a vytvořila mezi nimi pouto. Pokrevní sestry. Při myšlence na ten řez, který je všechny jednou provždy spojí, se zachvěla.

Než se nad tím mohla znovu zamyslet, sešit nenápadně vsunula pod svetr, zkrřížila ruce a pospíchala k východu. A je to. Udělala to. Byla blahem bez sebe, lehká jako peričko. Nemohla se dočkat, až děvčatům venku před obchodem ten sešit ukáže. Zamířila k bufetu, kde Vivi a ostatní dopíjely kolu; zvedly k ní oči, když se blížila. Ale právě když chtěla udělat krok ke dveřím, muž, který k Woolworthovi zašel na polévku, vstal a zastoupil jí cestu.

„Zpomal, zlatíčko,“ řekl. Hlavu nechala sklopenou a přikývla. Ale když se pokusila projít kolem něj, zvedl ruku a hbitě ji chytil za paži. Vzhlédl. Upřeně na ni hleděl

a tvářil se vážně. Oči měl takřka bezbarvé, slabě domodra jako řídký nápoj, který její matka dělá ze sušeného mléka. Protáhlý, hubený obličej mu částečně zakrýval vybledlý klasický klobouk.

„Je mi líto, slečinko, ale budeš muset jít se mnou.“

„Cože?“ zeptala se.

„Viděl jsem, co jsi právě provedla.“

„Je mi to líto... Nechtěla jsem...“ zakoktala, vytáhla sešit s tvrdými deskami zpod svetru a podávala mu ho. „Chtěla jsem zaplatit, neměla jsem v úmyslu... Prostě jsem zapomněla...“

„Aha, chápu,“ řekl a rychle po sešitu sáhl. „Tak tys ho *neměla v úmyslu* ukrást? Takže to jsi nejspíš taky nepočítala s tím, že při tom narazíš na někoho od FBI. Víš, co to je, slečinko?“

FBI? O FBI samozřejmě slyšela. Jsou jako policie, jenom důležitější. To, co dělají, nějak souvisí s prezidentem, že? Nebo se to týkalo jen Roosevelta? Toho před prezidentem Trumanem?

„Ano, pane?“ Srdce se jí silně rozbušilo, tajil se jí dech.

„Hm, jsem agent FBI a ty, malá slečno, jsi zatčena.“

Muž ji stále držel za paži a Sally přeletěla pohledem bufet, vyhlížela děvčata, hledala Vivi, tu nejprátelejší z nich, aby jí pomohla věci vysvětlit. Všechno to byl jen hec. Aby ji holky přijaly do klubu. Nechtěla nikomu způsobit žádnou škodu. Ale byly pryč. A v obchodě se už nemotali ani žádní jiní zákazníci. Kam se všichni poděli? Teď je tu sama s tímhle mužem a jeho dlouhé prsty, zažloutlé od cigaret, se boří do měkkého, bledého mohéru jejího svetru.

„Budeš muset jít se mnou,“ řekl a vzal ji za ruku.

„Ale moje kamarádky...“ To slovo jako by se jí vysmívalo. Kde teď ty *kamarádky* jsou? „Nemůžu, prosím...“

„Soud je hned na protější straně ulice,“ řekl, „tam už budou vědět, co s nezletilou delikventkou jako ty.“

„Ne, prosím, pane.“

Šli spolu k východu. Když zakopla, zatáhl ji za paži a postavil na nohy. Sešit v tvrdých deskách hodil na prosklenou vitrínu a beze slova ji vedl k předním dveřím. Volnou rukou je podržel otevřené, aby dovnitř mohla projít nějaká stará paní.

Venku na ulici se zastavili; na protější straně se před ní hrozivě tyčila budova soudu. Takže tam je i vězení?

Dál ji pevně držel za paži a stál blízko u ní, pak do ní zlehka strčil, aby zahrnula za roh do uličky. Byly tam cítit odpadky a motorový olej.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se hlasem drsným jako štěrk. „Potřebuji to do hlášení.“

„Florence Hornerová, pane. Ale říkají mi Sally. Berete mě do vězení?“ Uvažovala, jestli je to vůbec možné. Vždyť je malá. Její otčím strávil za mřížemi nejednu noc, na záchytce. Slyšela, jak to matka šeptá do telefonu. Když se to před lety stalo poprvé, Sally tomu ještě nerozuměla a myslela si, že matka mluví o atrakci v lunaparku. Představila si, jak se tam otčím baví. Když se zeptala matky, proč šel na pouť bez ní, matka potřásla hlavou. „Tam, kde je, žádné kolotoče nejsou. Ten trouba zas skončil za katrem.“ Všechno, co jinak Sally o vězení ví, se dozvěděla z komedie, kterou viděla v camdenském kině Savar. Abbott a Costello tam byli v černobílých pruhovaných uniformách, v řetězech a s těžkými koulemi na nohou.

Najednou kolem uličky mezi domy procházel policista. Srdce cítila až v krku. Co když mu ji agent FBI předá? Nasadí jí ten policista hned na místě želízka?

„Dobré odpoledne, pane,“ pozdravil agent a prstem se dotkl klobouku, když se policista podíval stranou do uličky a všiml si jich.

Sally se oči zalily slzami.

„Je tu všechno v pořádku?“ zeptal se policista a zastavil se.

„Ovšemže, pane,“ odpověděl agent FBI.

„Co se děje, holčičko?“

Sally zavrtěla hlavou.

„Dcera je jenom nešťastná, že jí nechci koupit zmrzlinu. Jenže pak by nevečeřela. A její matka by mě přetrhla.“

Policista se zasmál a přikývl. „*Chápu*.“ Přišel blíž, sehnul se, aby měl oči ve stejné výšce jako Sally, a silným prstem jí pohrozil. „Dělej, co tatínek říká, slyšíš?“

Sally přikývla. Slzy se jí vyhrnuly z očí a stékaly po tvářích. Proč ten muž lže?

Policista se zase narovnal. „Já mám děti tři,“ řekl agentovi FBI. „Omotaly si mě kolem prstu.“

Agent FBI pohodil hlavou a zasmál se. Znělo to jako výstřel.

„Hezké odpoledne, vy dva,“ rozloučil se policista, začal si hvízdát a vracel se na ulici.

„Poslyš, Sally,“ řekl agent FBI, zatímco sledoval, jak policista odchází. Pousmál se. Sally si všimla, že má neobvykle mnoho zubů. Připomínaly jí dlouhé tenké náhrobní kameny.

„Ano, pane?“ zeptala se Sally. Krev jí bušila ve spáncích.

„Máš štěstí,“ pokračoval a zíral směrem, kterým policista odešel, než se zase podíval na ni. „Moc velké štěstí, že jsem tě chytil zrovna já, a ne jiný agent.“

Štěstí? Pokud ví, tak štěstí rozhodně nemá.

„Každý jiný by tě hned předal ruce zákona. Ale ty se mi líbíš, Sally,“ řekl a stále se široce usmíval. „A obvykle jsi určitě hodná holka, o tom nepochybuju. Proto jsem ochotný se s tebou dohodnout.“

Přikývla. *Je* hodná. A udělá cokoli. Udělá naprosto všechno, jen aby ji nechal jít domů. Ale za paži ji dál držel stejně pevně.

„Bude to takhle,“ řekl a znovu pohledem zkontroloval oba konce uličky. „Chci, abys nemusela do polepšovny, takže potřebuju, aby ses ke mně čas od času dostavila. Budu něco jako sociální kurátor. Už jsi o tom někdy slyšela?“

Sally přikývla, i když neměla nejmenší tušení, na co se jí ptá. Musí to nějak souviset s FBI.

„Do které školy chodíš, Sally?“

„Do Severovýchodní,“ odpověděla. „Právě končím pátou třídu. Je na Vine Street.“

„Tak dobře,“ řekl a konečně ji pustil, ačkoli měla pocit, že se jí jeho prsty do paže zarývají dál. Přesně tak se cítila, když měla její matka špatné ráno a držela se jí, než vyšla do schodů, když se vracela nahoru do postele. Dojem, že ji matčiny prsty svírají, ji někdy neopustil až do večera.

„Už můžu domů?“ zeptala se Sally a své troufalosti okamžitě litovala.

Muž se zakabonil, viditelně zaváhal a ona si chvíli dělala starosti, jestli si to nerozmyslel.

„Dohodneme se takhle,“ zachraptěl tiše. „Nepovíš o tom nikomu ani slovo. Měl bych spoustu problémů s FBI, kdyby zjistili, že jsem se nad tebou smíloval po tom, co jsi udělala. Rozumíš mi?“

Přikývla, stále se slzami v očích.

„Budu na tebe čekat zítra před školou. Abych tě zkontroloval.“

„Dobře,“ řekla. „Slibuju. A můžu teď domů, prosím?“

Znovu jí silně sevřel paži a tentokrát si všimla, že na hřbetu ruky se mu rýsuje jizva ve tvaru půlměsíce. Zjizvený měl i obličej. Připomnělo jí to tu, co má ona sama na noze. Když byla ještě malá, spadla z vysoké židličky. Přinutilo ji to myslet na nehody.

„Ani slovo, Sally Hornerová. Protože můžu kdykoli změnit názor. A ty pak *skončíš* v polepšovně. Chápeš?“ Ústa měl blízko jejích, tak blízko, že z jeho dechu cítila hrachovou polévku.

„Slibuju,“ zopakovala a přikývla.

„Hodná holka,“ řekl a samolibě se usmál. Potom její paži pustil a ruce strčil do kapes. Nechal ji tam stát a na nohou do O svižně krácel přes ulici směrem k soudní budově.

ELLA

Hodiny, které hlasitě tikaly na celou kuchyň, odbily čtvrtou. Sally měla být už hodinu doma. Někdy po vyučování zajde do knihovny, ale zítra školní rok skončí. Vzduch, vlhký a teplý, svědčí o tom, že přišlo léto. Ella Hornerová si rukou otřela čelo a zvedla nohu z pedálu, který reguluje rychlost šití nekonečných pruhů látky. Stěží se zvedla na nohy, vzpíral se tomu každý vaz i kloub.

Ellu věznila bolest neustále, ale ráno to bylo nejhorší. Když se vzbudila, ležela rovně na zádech, a zatímco se odhodlávala vstát, po tvářích jí tekly slzy. Ve spánku jí totiž tělo ztuhlo: kolena, ramena, zápěstí. Připadalo jí, že dokonce i ze žeber se staly tenké dráty ptačí klece, v níž její srdce vytrvale bije, ale zároveň si přeje, aby se otevřela dvířka, jimiž by se mohla dostat na svobodu. Nedokázala si už vzpomenout, jaké to bylo, hýbat se, aniž by si každý kloub stěžoval a kladl odpor. V jedenačtyřiceti zestárla tak, že revmatismus z jejích kostí udělal prakticky vězení.

Začalo to krátce před Russellovou smrtí: zprvu v kole-nou, potom se to morkem propíázilo do kyčlí, přes ramena dolů do loktů a nakonec do rukou. Ale dokud byl Russell s nimi, z nějakého důvodu ji nemoc tolik neochromovala. Skvěle od ní dovedl odvracet pozornost, vždycky přišel s nějakým žertem, když to nejvíc potřebovala. Nemohla propadnout sebelítosti, protože Russell se vždycky objevil a něco s tím udělal. Pamatuje si, že když měla obě kolena tak oteklá, že je nemohla ohnout, chytil ji do náručí a tancoval s ní po kuchyni. Byl opilý a z pultu shodil šálek kávy, ale bolest jí vylétla z hlavy, když jí do ucha tiše broukal celý „Velvet Moon“. Ale teď je Russell pryč.

Chvilíčka, okamžik – a byl ten tam. A západka na kleci znovu pevně drží.

A že celý den (a někdy i dlouho do temné noci) sedí u šicího stroje, proti bolesti taky nijak nepomáhá. Každý týden se u jejích dveří objevuje další práce, a když Ella úkol dokončí, stačí jen hotové dílo položit přede dveře a donesou jí další dávku. Když ráno mívá pocit, že i ty nejjednodušší úkony vyžadují víc klidu a vyrovnanosti, než v sobě dokáže najít, zůstává v posteli, ale balíky přicházejí, ať vstane, nebo ne. Naneštěstí jinak vydělat peníze neumí; takhle aspoň může zůstávat doma a sedět, není stále na nohou někde v továrně. Může být tady, když Sally přijde domů ze školy, jako ostatní matky v jejich čtvrti, ty, jež mají manžely, kteří domů nosí výplatu.

Když Susan ještě bydlela doma, mohla pomáhat s péčí o Sally, a později, po propuknutí revmatismu, o samotnou Ellu. Ale teď, když se Susan s Alem vzali a Susan je těhotná, se návštěvy omezily na rodinné obědy a čas od času s sebou Sally vezmou do města do biografu. Je stále ještě dítě. Její život se točí kolem školy a studia; vede si ale tak, jak to ve škole ani Ella, ani Russell nedokázali. Ella ze školy odešla po prvním ročníku střední školy a Russell to dotáhl jen do sedmé třídy. Kdykoli si Ella připadá opuštěná a sama, musí si připomínat, že právě to přece pro děvčata chtěli. Sally se každý den ze školy vrací celá nadšená, co se zase dozvěděla. *Mami, vědělas, že srdce ti bije stotisíckrát za den? To znamená víc než miliardkrát za život! A mami, četla jsem, že psi mají milionkrát lepší čich než lidi. Věřila bys tomu? Kéž bychom měly psa. Snad by to šlo, někdy? Ach, mami, možná takového psa jako Lassie. Vzpomínáš, jak jsme se loni byly podívat na Elizabeth Taylorovou v Odvážné Lassie? Elizabeth Taylorovou prostě miluju...*

Sally, se svou nekonečnou zvědavostí a nadšením, byla jediným jasným světlem v Ellině životě, osamoceným zářivým paprskem ve zšeřelém pokoji. Ale taky byla snílek,

a roztěkaná. Tolik se podobala Russellovi, i když neměli společnou krev. *Sally*, napomínala ji Ella, jinak by to dítě nezavřelo pusy, *přestaň mi tu štěbetat a pomoz mi složit prádlo*.

Ted', na konci školního roku, doufá, že Sally jí snad bude doma víc pomáhat. V jedenácti letech zvládá všechny domácí práce. Když je Sally doma, má Ella někoho, kdo může umýt nádobí, setřít podlahu nebo ustlat. Napadlo ji, že by malou dokonce mohla naučit šít, aby převzala část matčiny nekonečné práce, až Elle kosti ztuhnou natolik, že budou tvrdé jako cihly. A taky bude Sally doma matce dělat společnost, vnese do jejího života trochu slunce.

Hodiny dělají *tik tak tik tak*. Čtyři třicet. Kde ta holka jenom je?

SALLY

Než vyšla z tmavé uličky, spolužačky byly pryč. Rozhlédla se vpravo vlevo, jestli na ni někde na Broadwayi prostě nečekají, třeba před Woolworthem nebo J. C. Penney na protější straně ulice. Udělala, co po ní chtěly, málem ji při tom zatkli, ale nezdržela se tu žádná z nich. Musely vidět, že má nějaký problém, ale ani jedna nepočkala, aby se přesvědčila, že je v pořádku. Dokonce ani Vivi.

Když Sally s hrdlem staženým od pláče utíkala domů, přemýšlela o tom sešitu. Ten chlap od FBI ho tam jen tak pohodil, jako by mu na něm vůbec nezáleželo. Když je sešit tak bezvýznamný, proč toho po ní chce tolik? Takové potíže, a ona stále nemá čím holkám zítra dokázat, že v jejich zkoušce obstála. *Zítra*. Ten chlap od FBI řekl, že si ji zítra zkontroluje. Vlastně není volná, ve skutečnosti ne. Pouze se nad ní smíloval. Zákon je stále zákon.

S nějakou úřední osobou se dosud setkala jen jednou: když zemřel její otčím. Tehdy přišli do jejich domu uprostřed noci. Pamatuje si, jak si myslela, že ten hluk dělá otčím, který se vrávoravým krokem vrací domů; matka křičela stejně jako jindy, když přišel a táhl z něj chlast a (údajně) jiné ženské. (Sally se jednou zamkla v koupelně, přitiskla si jeho šaty k obličeji, čichala k nim a snažila se cítit to, co její matka. Voňavka? Něčí pleť? Podařilo se jí rozpoznat jen důvěrně známý zápach čpavku; vydělával si na živobytí úklidem domů a vše, co na sebe oblékl, kolem sebe šířilo ostrý pach čisticího prostředku.) Ale když se toho večera přikradla ke schodům a podívala se dolů k domovním dveřím, nebyl tam její otčím a nevrážel do zdí, zatímco se pokoušel zout. A její matce se netřásla ramena, nehrozila mu pěstmi, nesyčela na něj a nebrečela.

Místo toho tam stál policista a držel matku v náručí. To ji zmátlo. Že by byl do matky zamilovaný? Chce ji snad políbit? Polilo ji z toho horko. Ale potom matka otevřela ústa a vyšel z nich ten zvuk, neskutečné zakvílení; tak do noci křičí divoké kočky, které žijí v uličce za jejich domem.

Teprve o týden později, až po pohřbu, zjistila, že se otčím opil a na trati ho srazil vlak. Lidé ho na kolejích viděli a prý to udělal schválně. Když se zeptala matky, jestli je teď otčím v nebi, ta jen potřásla hlavou a řekla, že svatý Petr tam sebevrahy nepouští.

Celou cestu od Woolwortha si připravovala, co matce napovídá, aby vysvětlila své zdržení. *My jsme se, pár kamarádek a já, zastavily v bufetu na kolu s třešňovou příchutí. Vždyť už je skoro léto, ne?*

S kým?

Ale, jako obvykle... Hlavně s Bess a Vivi.

A jak si ten sen vymýšlela, opravdu skoro viděla, jak tam sedí u pultu, komíhá nohama a pomaloučku pije přeslazenou limonádu brčkem s červenými a bílými proužky. Představovala si, že něco šeptá Vivi do jejího růžového ucha a Vivi se na ni zářivě usměje a zamrká.

Nebo by snad matce prostě měla říct pravdu. Vylicít jí, co přesně se u Woolwortha stalo, a vysvětlit, že jenom chtěla, aby ji přijaly do klubu. Že tím nechtěla nikomu způsobit žádnou škodu. Zlodějka možná je, ale nemusí kvůli tomu ještě lhát.

Ale když si otevřela domovní dveře, matka na ni nečekala. Byla nahoře ve vaně; Sally slyšela, jak voda šplouchá, když se do ní matka opatrně potápí. Horká koupel, jedinež po tom se matce uleví. Sally věděla, že až voda vychladne, matka na ni zavolá, aby jí z vany pomohla. Oběma je při tom trapně, ale nikdy o tom nemluví. Stejně jako o čemkoli jiném, za co se obě stydí.

SALLY

Nazítří, v poslední den školy, seděla v první řadě své páté třídy. Ráda byla blízko k paní učitelce Appletonové, která byla milá a voněla úplně jako zelená jablka; Sally usoudila, že právě tak asi přišla ke svému jménu. Když Sally zvedla ruku, paní učitelka ji vždycky vyvolala a často ji zvala k tabuli, aby vypočítala nějakou úlohu nebo graficky znázornila větnou stavbu. Sally školu milovala a ráda se učila. Vždycky se z celé třídy hlásila jako první (i když nikdy jen s odpovědí, vždycky měla i spoustu otázek) a nebrala na vědomí, že spolužáci při tom protácejí oči.

Ano, Sally? ptávala se paní učitelka.

Kolik hvězd tam je? V Mléčné dráze? Už je někdo spočítal?

Nikdo to neví jistě. Miliony, nejspíš. Má ještě někdo nějakou otázku?

Sallyina ruka zase vyletěla nahoru. *Proč jsou některé jasnější než jiné?*

No, v tom hraje roli třeba vzdálenost. Hvězdy, které jsou k nám blíž, vypadají, že svítí jasněji. Ale některé prostě září víc než jiné.

Sally si to zapamatovala a slovo „zářit“ jí zůstalo na jazyku.

„Jen záříš, mami,“ mohla pak doma říct své matce, když Ella pracovala u šicího stroje, a naklonit se k ní, aby ji objala kolem ohnutých ramen.

„Ale Sally, co to povídáš. To je k smíchu.“

„Jen to tu září,“ mohla pak říct Susan, když dětský pokoj vymalovala jasně žlutou barvou. A Susan se pak usmála a dotkla se kulatého břicha. „No ovšem, Sally. Tos vystihla přesně.“

Ve škole byla Sally ráda vpředu a v prostřední řadě, kde jí nikdo a nic nebránilo ve výhledu. Ten zvyk jí zůstal už od první třídy. Ale dnes by Sally nejradši zmizela někam dozadu, protože měla pocit, že překážkou je tentokrát *ona* a lebkou se jí provrtává dvacet párů očí.

Vivi seděla vedle ní (protože ji tam posadili, ne z vlastní vůle). Nikdy nemizela z okraje Sallyina zorného pole, ale Sally se ani jednou neodvážila obrátit hlavu, aby nebyla přistižena, že na ni zírá. Ale když teď paní učitelka něco rychle hledala v zásuvce psacího stolu, Vivi se naklonila a zašeptala Sally do ucha.

„Vzal tě ten chlap na policii?“ zeptala se.

Sally cítila, jak jí červenají tváře; uši měla tak horké, až ji svědily. Zavrtěla hlavou. Takže na ni děvčata *nezapomněla*. Aspoň Vivi ne.

Sally se k Vivi obrátila. V jejím obličejí viděla opravdový zájem. Snad by jí mohla říct, co povídal o tom, že se mu má po vyučování hlásit. Co kdyby se spolužačce svěřila, že mu slíbila, že se s ním sejde, aby ji neposlal do polepšovny? Ale *odpřísáhla*, že o tom nikomu neřekne ani slovo. Nezmínila se o tom ani matce. Dozvěděl by se, kdyby to prozradila Vivi? A pak ji napadlo, že třeba má stejnou dohodu i s Vivi a takhle ji jen zkouší. Nebo ještě hůř, co když vůbec není od FBI, ale je to někdo, koho Bess a Irene přesvědčily, aby ji oklamal? Co když celý ten úkol byl jen krutý žert? Nevěděla, která z těch možností by byla strašnější.

„*Tak co?*“ naléhala Vivi, ale vtom paní učitelka našla, co hledala, a na žákyňe se přes zaprášené brýle zamračila.

„Povíš mi to později?“ zeptala se Vivi a Sally přikývla.

Ale potom, o přestávce, při obědě, a když v tom školním roce naposled zazvonilo, Sally vytrvale mlčela. Nedokázala se přimět, aby Vivi nebo komukoli jinému přiznala, co se stalo, jako kdyby toho chláпка mohla znovu přivolat pouze tím, že se o něm nahlas zmíní. Třeba se celý vcerejšek

zruší, když o něm nebude mluvit. A ten chlap zase zmizí v éteru, odkud se vynořil. Po posledním zazvonění se proto schovávala v kabině na záchodě, dokud všechny spolužačky neodešly, chodby nezely prázdnotou a neměla skoro úplnou jistotu, že tam zůstala jen ona, učitelé a školník. Pak proklouzla k východu ze školy. Tady by se snad mohla schovávat celé léto, když se tu nebude učit, prolétlo jí hlavou. Mohla by jíst v jídelně a spát na prodřeném pohovce v místnosti, kam si učitelé chodí odpočinout. Byla by tu v bezpečí. Živá a zdravá. Potom zavrtěla hlavou. Hloupý nápad. Teď prostě musí jít domů.

Když vycházela z předních dveří, zalapala po dechu. Někdo ji zezadu chytil za rameno.

„Sally,“ řekla paní učitelka Appletonová. „Zlato, přeji ti báječné léto.“

Sally zamumlala: „Děkuji vám,“ pak se zhluboka nadechla a vyhlédla na ulici. Očekávala, že ten chlap bude stát u té velké třešně, možná s policejním vozem, nebo čím agenti FBI vlastně jezdí. Ale na ulici bylo jen jedno auto, pokryté hničícími květy. Z místa se nehnulo už celé týdny.

Je možné, že si pro ni *nepřijde*? Že ji chtěl jenom vystrašit? Ona je koneckonců ještě dítě. Malá holka. Když si to uvědomila, za svou pošetilost a naivitu se zastyděla. Třeba to všechno *opravdu* byl jen trik a ona naletěla. Krutě si z ní vystřelili, ale byl to jen žert.

Znovu se podívala na ulici, vzlykla, otřela si oči a vyrazila domů. S každým dalším krokem od školy v ní ta jistota sílila. Byl to jenom ošklivý podfuk. Bess a Irene jsou pěkně zlomyslné. Ale aspoň Vivi na ni myslela, ta jediná se zeptala, jak to dopadlo. Vivi bydlí jen několik bloků od Sallyina domu; Sally napadlo, že by k nim mohla někdy brzo zajít a zaklepat na dveře. Zeptat se, jestli by si Vivi třeba nešla zaplavat do bazénu u Farnhamského parku. Ale k tomu potřebuje nové plavky; těm, co má, praskají švy. Uvažovala, jestli Vivi ráda chodí do kina. Sally biograf miluje.

V kinech se právě promítá film *Návrat domů* s Clarkem Gablem a Lanou Turnerovou. Clark Gable je velký fešák. I když není tak hezký jako Cary Grant. Vloni spolu se Susan viděla *Biskupovu ženu* a obě z Garyho omdlévaly.

Sally si začala poskakovat. Jsou letní prázdniny. Má před sebou celé měsíce, kdy se toho tolik může stát.

Když se dostala na roh, kde normálně zahýbá k domovu, napadlo ji zajít k Woolworthovi, kde, jak si byla skoro jistá, Bess a Irene a ostatní zrovna sedí u zmrzlinového poháru s čokoládovými sušenkami a se šlehačkou a baví se na její účet. Dovede si představit, jak je Vivi napomíná a Sally brání. Říká jim, že Sally je vlastně úplně úžasná. Bylo by báječné objevit se tam, sednout si k nim a říct, „Tak tady mě máte!“ Nebyla by to paráda? Zahihňala se při té představě, dokonce beze slov zahrála, jak budou překvapené.

„Sally,“ řekl a vstoupil jí do cesty.

Srdce se jí zastavilo, jako když v krku uvázne špunt.

Stejná modrá košile a černé sako s volně uvázanou kravatou jako včera. V slunečním světle teď vidí jeho obličej zřetelněji, i když má zase klobouk s širokou krempou. Jizva na jeho obličejí se taky rýsuje ostřeji a dělí tvář na dvě části jako skládačku.

„Poslyš. Změna plánů. Vláda říká, že tě musím předvést na ústředí.“

Sally cítila, že se jí podlamují kolena. Do hrdla jí stoupily žaludeční šťávy, ale příliš se bála, než aby je vyplivla, proto je spolkla. Pálily ji v krku. Zavrtěla hlavou.

„K soudu?“ zeptala se.

Zasmál se a poklepal jí na záda. „Kéž by to bylo tak snadné, zlato. Víš, je to na pobřeží. V Atlantic City.“

„To nejde,“ řekla. „Já přece nemůžu z Camdeny, máma by mě nikdy nepustila. Je nemocná. Potřebuje, abych jí doma pomáhala.“ Sally znovu zavrtěla hlavou. „Moje sestra bude mít dítě.“

Ale když pak stáhl dozadu kabát, Sally viděla, že mu z pasu čouhá rukojeť pistole. Zatmělo se jí před očima.

„Uděláš přesně to, co ti teď povím,“ nařídil.

ELLA

Ella seděla v zaprášené jídelně shrbená nad šicím strojem, když Sally proběhla domovními dveřmi.

„Mami,“ řekla, přišla k ní a prudce ji objala.

„Opatrně, opatrně,“ trhla sebou Ella. Sally matku milovala tak vroucně, až to Ellu uvádělo do rozpaků. Od útlého věku k ní lnula mnohem víc než Susan. Snad proto, že neměla tatínka; jako by se Sallyina láska k otčímovi po Russellově smrti potřebovala zaměřit jinač a Ella se stala nádobou, do níž Sally *vylila* své široké srdce. Sallyina náklonnost se v tom směru opravdu podobala tekutině. Srdce jí láskou přetévalo.

„Co je to s tebou?“ zeptala se Ella a odstrčila ji, i když si uvědomovala, že její slova i to gesto vyznívají hůř, než měla v úmyslu.

Sally zaváhala a potom si sedla na židli vedle Elly.

„Dostala jsem pozvání. K moři,“ začala a prosebně na ni upřela oči. „S rodinou mé kamarádky.“

Ella se zamračila. Sally o žádných kamarádkách nikdy dřív nemluvila. Nikdy za ní nikdo nepřišel, nikdy ji nikdo nepozval, aby si k nim přišla hrát. Byla osamělá, právě tak jako v dětském věku Ella.

„Která kamarádka?“ zeptala se Ella, sundala si brýle a položila je vedle šicího stroje. Ještě má před sebou práci na celé hodiny, milion stehů.

Sally se kousla do rtu a skoro nervózně se rozhlédla po místnosti.

„Co to s tebou je?“ zeptala se Ella. „Panebože, ty se chováš divně.“

„Vivi?“ řekla Sally a zdvihla obočí. „Vivi Petersonová?“

„Žádné Petersonovy neznám,“ řekla Ella a potřásla hlavou.

„Jsou opravdu milí,“ řekla Sally. „A pozvali mě, abych s nimi jela na rodinnou dovolenou. K moři.“ Sally se potila. Ella si všimla, jak jí na horním rtu vyrázejí krůpěje potu.

„Stáhni si ten svetr,“ pobídla ji Ella.

Sally si svetr svlékla a povésila ho na opěradlo židle. Chudinka malá, kulatý obličej, nezajímavé vlasy a světlé oči, tak baculatá a upřímná. Tak dychtivá se zavděčit. *Co s ní jen bude?* Skončí jako Ella, vdá se za prvního chlapce, který jí složí poklonu, jen aby ji za deset let opustil a nechal ji samotnou vychovávat dvě děti? Naletí nějakému okouzujícímu násoskovi, který obrátí v trosky všechno, čeho se dotkne, jako se to stalo Elle?

„Kdo mi bude pomáhat v domě, až budeš pryč?“ zeptala se Ella.

„Susan?“ navrhla Sally, ačkoli musela vědět, že to není pravděpodobné. Susan má v novém životě dost vlastních starostí. Nejenže je teď vdaná a v jiném stavu, ale pomáhá také v zahradnictví, ve skleníku, který patří rodině jejího manžela. Sallyin hlas zněl nezvykle, když pokračovala: „Vivi povídala, že je tam v tuhle roční dobu moc hezky. Budeme bydlet v nóbl moderním hotelu hned u pláže.“

Ella si brýle zase nasadila a pátravě se zahleděla na stehy; když šla už kolikátou hodinu, někdy jí začaly připomínat železniční koleje. Dvě rovnoběžné linie se táhly donekonečna po obrovských polích látky, která se vlnila jako hnědá a zelená krajina.

„Jak dlouho si tě tam nechají?“ zeptala se už přívětivěji. Prázdniny u moře. To zní opravdu nádherně.

Sally zavrtěla hlavou. „Nevím, mami. Snad týden?“

Nemůže toho Sally moc dát, ale tohle by mohla. Konec konců je to pořád ještě *dítě*. A teď by se s ní někdo chtěl skamarádit. Jak by jí to mohla odepřít?

„Jak jsi říkala, že se ti lidé jmenují? Petersonovi?“

„Ano, mami. Řekl, že ti dnes večer zavolá. Dala jsem mu naše telefonní číslo. Zítra pojedeme autobusem do Atlantic City.“

„Kdo?“

„Pan Peterson,“ řekla Sally pomalu a rychle zamrkala. „Viviin otec. Vivi a její matka tam už jsou. On musel ještě jeden den zůstat v práci v Camdenu.“

„Chodí Petersonovi do kostela?“ zeptala se Ella, i když sama se po Russellově pohřbu příliš styděla, než aby se v kostele ukázala, a rozhodla se, že šeptání a upřené pohledy hodlá snášet jen na Velikonoce a Vánoce.

„Nevím, mami.“

Ella zvedla k Sally oči. Z těch dceřiných se nyní vyhrnuly slzy a stékaly po tvářích. Ellu ten pohled přivedl do rozpaků, a tak šlápla na pedál šicího stroje a zaměstnala i své ruce. „Nejdřív si s otcem té dívky promluvím.“

SALLY

Druhý den ráno si Sally balila červený kufřík, který matka našla v komoře pod kabáty, a lámala si hlavu, co si má člověk s sebou vzít na soudní proces. Protože přesně to jí řekl. Doveze ji do ústředí FBI v Atlantic City, aby stanula před soudcem, kde dostane šanci obhájit se. Pokud se nad ní soudce smiluje, mohl by ji hned na místě propustit. Nechat ji jít. Mohla by okamžitě sednout na autobus a vrátit se do Camden. Její maminka by se o celé té záležitosti vůbec nedověděla.

„Budu svědčit ve tvůj prospěch, samozřejmě,“ slíbil jí. „Přesto musíš být připravena, kdyby došlo k nejhoršímu.“ Varoval ji, že soudce možná nebude mít slitování; konec konců se dopustila zločinu. „Máš představu, jaký je trest za krádež? Je to federální zločin.“

Čisté bílé halenky, její školní sukně, bílé kotníčkové ponožky a kartáč na vlasy. Vzlykala, když zavírala kufřík, který kladl odpor. Rozhlédla se po pokoji, o nějž se dělila se Susan, kde se k sobě choulily za bouřek a strádaly v letním horku. (Susan našla misky, dala do nich led a postavila je před jejich malý ventilátor; pak se svlékly do spodního prádla, lehly si na žinylkové pokrývky na posteli a potily se.) Právě tady se dívala, jak si Susan dělá mejkap a pečlivě vybírá, které šaty si vezme na schůzku. Za takových večerů Sally zůstávala vzhůru a čekala, až se sestra vrátí. Když přišla domů, Sally se snažila uhodnout, kde byla, jen podle vůně, kterou s sebou přinesla: náznak pražené kukuřice prozrazoval kino, vůně čerstvé trávy půlnoční piknik a jednou cítila silnější, pižmový pach, který nepoznala. Toho večera si Susan něco zapisovala do deníku jako šílená skoro půl hodiny a teprve potom na nočním

stolku zhasla růžovou skleněnou lampičku. Sally by přísahala, že v noci slyšela, jak sestře bije srdce, třebaže to snad jenom rytmicky rachotila kola vlaku. Od Susaniny svatby s Alem je její postel úhledně ustlaná. Když toho večera s matkou přišly ze svatební hostiny, Sally odhrnula roh příkrývky, kterou matka tak pečlivě složila, vklouzla na sestřinu postel a plakala, až byl polštář mokrý od slz.

Kdyby byla s děvčaty v jejich klubu, mohla by k ní některá z nich přijít přespat. Kdyby se nenechala chytit při krádeži toho sešitu, možná by se právě dnes odvážila Vivi pozvat, ale místo toho si balí kufr před nástupem do vězení. Podívala se na prázdnou postel a připadalo jí, že se jí ta postel vysmívá.

„Pospěš si, Sally!“ volala matka nahoru do schodů. „S panem Petersonem se na autobusovém nádraží máme sejít za patnáct minut.“

Sally zírala na svůj odraz v zrcadle toaletního stolku, kde jí Sue kdysi ukázala, jak si módně malovat rty. *Ach, Sally, vypadáš úplně jako mladá Lauren Bacallová*, obdivovala ji Susan a Sally zčervenala tak, že vůbec nepotřebovala růž, kterou jí Susan nabízela.

„Sally!“ popoháněla ji znovu matka. „Je čas jít.“

ELLA

Ella a Sally se vydaly na autobusové nádraží. Každý krok působil Elle trýznivou bolest, která jí v nohách vystřelovala nahoru.

„Je ti dobře, mami?“ zeptala se Sally.

Ella přikývla. Už dávno zjistila, že nářky nikomu nepomůžou. A bolest rozhodně nezaženou.

„Určitě to tu beze mě zvládneš?“ nevzdávala to Sally. „Protože možná jet nemusím.“

„Zavolej mi, až tam dojedeš,“ řekla Ella. „V hotelu určitě bude telefon. Prostě požádej spojovatelku, aby ten hovor šel na účet volaného.“

Ella si toho rána dala při oblékání mimořádně záležet, napudrovala se a vzala si nedělní šaty, přičemž si všimla, že knoflíky jen tak tak zůstávají ve svých dírkách, látka protestuje a silně se napíná. Pokusila se vzpomenout si, kdy naposled šla takhle daleko pěšky, ale nepodařilo se jí to. Když s panem Petersonem mluvila po telefonu, řekl, že má velkou radost, že jeho dcera bude mít u moře kamarádku. Připadal jí jako opravdový džentlmen. Poté, co navrhl, aby Sally doprovodila na autobusové nádraží, kde na ně bude čekat, pro ni bylo příliš trapné vysvětlovat mu, jak špatně na tom po zdravotní stránce je, a raději souhlasila.

Byl nádherný červnový den; na pláži jistě budou mít krásné počasí. Když ještě chodila s Bobbym, budoucím prvním manželem, jednou ji do Atlantic City vzal. Vyhrívala se na úžasném slunci a tak hrozně se spálila, že jí na kůži naskákaly puchýřky a musela se týden koupat v ovesné kaši.

„Máš klobouk proti slunci?“ zeptala se dcery.

„Ano, mami,“ odpověděla Sally.

„Na pláži musíš být pod slunečníkem. A dávej pozor na spodní proud. Stáhne tě ke dnu, když si nedáš pozor.“

Sally jen zírala na své nohy, jak se vlečou po chodníku. Co to proboha dneska s tou holkou je?

„Bud' zdvořilá. Říkej ‚prosím‘ a ‚děkuji‘ a při jídle si dej na klín ubrousek, je to jasné?“

„Mami, mně není úplně dobře. Možná... Možná bych měla zůstat doma?“ navrhla. „K moři přece můžu jet i jindy.“

Ella se zastavila a zamračila. „Co to s tebou je, Sally Hornerová? Chováš se, jako bys šla na vlastní pohřeb.“

Sally se zachvěl ret. Jestli Ella rázně nezasáhne, dcera se brzy rozbřečí.

„Jen si představ všechny ty ohromné věci, co uvidíš, Sally. Přeje ti štěstí. Na to nezapomínej. A taky nezapomeň na dobré vychování.“

Na autobusovém nádraží stál ten muž, pan Peterson, s hezkou mladou ženou v kostýmku broskvové barvy, lesklé blond vlasy měla podle poslední módy vyčesané do dvou vln. Vedle kufri si postavil cestovní kufřík, nadzvedl klobouk na pozdrav a napřáhl ruku.

„Je mi potěšením se s vámi seznámit,“ pravil s úsměvem. „Tohle je moje asistentka, slečna Robinsonová. Požádal jsem ji, aby jela s námi, protože tady slečna Sally je nezletilá a vůbec. To by se neslušelo.“

Ella přikývla. *Ano, je to džentlmen*, pomyslela si. Dobře že se Sally stýká s takovými lidmi. Ale když autobus přijel, Sally se jí pevně držela a celá se chvěla. Tohle přece chce, nebo ne? Mít kamarádku, se kterou může trávit čas? Přesně to si v jejím věku Ella přála. Co by jen tenkrát dala za možnost strávit týden na pobřeží a nemít při tom větší starosti, než aby jí slunce nesvítilo do očí.

„No tak, Sally. Nebud' nemožná,“ pokárala ji Ella. Celá zardělá se podívala na pana Petersona, který trpělivě čekal a předstíral, že si ničeho nevšiml.

„Budu brzo doma, mami,“ řekla Sally, když slečna Robinsonová natáhla ruku pro Sallyin kufřík.

„Zavolej mi, jakmile budete na místě,“ kladla jí na srdce Ella a přikývla. „Děkuji vám, že ji s sebou berete, pane Petersone.“

„Není zač. A říkejte mi Franku,“ dodal, než podal ruku Sally, aby jí pomohl nastoupit do autobusu. „Veškeré potěšení je na mé straně.“

SALLY

Sally a slečna v broskvovém kostýmku seděly v autobusu do Atlantic City vedle sebe. Agent FBI seděl přes uličku od nich a kouřil, slečna četla časopis *Life*. Sally si opřela hlavu o teplé okno a přivřela oči, takže se ze stromů staly zelené šmouhy. V duchu promýšlela, co řekne soudci, až dostane příležitost hájit se.

„Čteš ráda časopisy?“ zeptala se slečna Robinsonová a nabídla jí ten svůj.

Sally přikývla, i když měla raději *Photoplay* a *Movie Life*.

Slečna měla zářivě bílé zuby a dólíček pod okem, který tvarem připomínal hvězdičku. Sally si říkala, že ji snad dokáže přesvědčit, že není špatná. Že není žádný kriminálník. Že to všechno byla hrozná chyba. A možná to slečna Robinsonová vysvětlí panu Warnerovi, tak se prý jmenuje, i když Sally z toho teď byla zmatená, protože o něm před svou matkou mluvila jako o panu Petersonovi.

Na obálce časopisu byla fotografie dívky přibližně v Sallyině věku; seděla se zkříženými nohama v lesklých sandálech, na sobě měla triko s dlouhými rukávy a kapucí. Byla na pláži, za ní se táhl široký pás bílého písku a oprýskaný plot. Tak tohle se dnes nosí na pláž? Ona byla u oceánu jen dvakrát: loni v létě se Susan a Alem a jednou, když byla ještě hodně malá (na ten výlet se nepamatuje, ale když se zvědavě hrabala v matčiných věcech, našla fotografii). Na snímku byl muž s obrovskými rukama, který ji držel. Jeho hlava však zůstala mimo záběr. To je její skutečný otec, Bobby Swain, žádné vzpomínky na něj ale nemá. Opustil je jen několik měsíců po pořízení tohoto snímku a potom matka potkala Russella. Sally si nedokáže

vzpomenout, jak její skutečný otec vypadal, možná jako jedna z filmových hvězd, které miluje. Třeba jako Jimmy Stewart. Nebo Humphrey Bogart? Jednou matce řekla, že si pamatuje, jak jí zpíval, ale matka tvrdila, že to není možné. Určitě si ho plete s Russellem. Zaprvé, když se její skutečný táta vypařil, ještě jí nebyly ani dva roky, a za druhé, hudebník byl *Russell*; Bobby Swain nedokázal udržet melodii. To slovní spojení ji upoutalo. Znělo to, jako by hudba byla něčím, co se dá držet v ruce.

„Bylas už někdy v Atlantic City?“ zeptala se slečna Robinsonová.

Překvapená Sally zavrtěla hlavou.

„Já taky ne,“ řekla slečna Robinsonová. „Slyšela jsem, že tam mají koně, co se potápí. Skáče z plošiny dvě patra vysoko. Věřila bys tomu? Třeba se na něj budeme moct s tvou kamarádkou jít podívat?“

To Sally zmátlo, a tak se zamračila.

„Frank mi řekl, že jedete na pláž za jeho rodinou. Že ty a jeho dcera jste spolužačky.“

Sally se v tom snažila nějak vyznat. Tenhle příběh měla na jeho přání vykládat doma, byla to lež, díky které se matka nedozví, jak hroznou věc Sally provedla. Maminku tím vlastně ochrání, řekl. Jak moc by se styděla, kdyby věděla, že vychovala mladistvou delikventku? Sally však předpokládala, že slečna Robinsonová jako jeho asistentka ví, že Sally je zatčena. Proč by jí lhal, když ona taky pracuje pro FBI?

Na pana Warnera, který jí celou cestu neřekl ani slovo, se bála podívat. Ted' po něm letmo střelila pohledem. Klobouk měl stažený do obličeje, aby na něj nebylo vidět, a kostnaté ruce složené v klíně, jako by ho přepadl spánek, právě když odříkával modlitbu.

„Jsem z těch show úplně nadšená, no aby ne, vždyť se chci stát herečkou. Víš, všichni lovci talentů z New Yorku jsou v létě v Atlantic City. Hledají dívky. Frank říká,

že mi může pomoci dostat se až na Broadway, jen si to představ. Nehodlám až do konce života tancovat za pár šestáků.“ Slova létala z úst slečny Robinsonové jako mýdlové bubliny.

Sally z toho šla hlava kolem. O čem to mluví? Hodlá nechat práce u FBI a stát se herečkou? Sally se na pana Warnera znova podívala a byla dost blízko, aby slyšela, že potichu chrápe. Obrátila se zase ke slečně Robinsonové, která zírala na svůj obraz v prasklém zrcátku pudřenky a nakláněla hlavu sem a tam, aby se viděla z různých úhlů.

„Slečno Robinsonová?“ řekla Sally a v očích ji pálily slzy; slíbila si, že nebude plakat, že nebude sebe samu litovat. Ten incident u Woolwortha byl jen a jen její chyba, nikoho jiného.

„No tak, neplač, zlatíčko,“ chlácholila ji slečna Robinsonová a zvedla oči od zrcátka, aby se podívala na Sally.

Sally ztišila hlas tak, že ji málem nebylo slyšet. „To jen že moje sestra bude brzy mít děťátko. Bude ze mě teta. Řekla mi, že jí to malý budu smět hlídat. Že mi zaplatí, aby si s Alem čas od času mohli vyrazit někam ven, třeba tancovat. Jestli o to přijdu... jestli tam nebudu...“

„To je skvělé,“ řekla slečna Robinsonová, očividně zmatená. Zaváhala, potom vytáhla z halenky kapesník a nabídla ho Sally. „To se ti už teď stýská po domově, zlatíčko?“

Sally přikývla. Vzala kapesník a zachytila slzy, než stačily stéct.

„Taky se mi trochu stýská,“ prohodila slečna Robinsonová a stiskla Sally ruku. „Jsem z Filadelfie. Mám tam rodinu.“

Sally se po něm znovu kradmo podívala. Malý hrudník se zvedal a zase klesal, a jak ve spaní dýchal, jako by v něm slabě hvízdalo.

„Víte, jak dlouho si mě tam můžou nechat?“ zeptala se Sally tak tiše, že málem šeptala.